

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 2 oktober 2018 met nummer RvVb/A/1819/0129
in de zaak met rolnummer 1617/RvVb/0222/A

Verzoekende partij	de heer Frans SCHELLEKENS vertegenwoordigd door advocaat Colin DE BEIR met woonplaatskeuze op het kantoor te 9500 Geraardsbergen, Pastorijstraat 19
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN
Tussenkommende partijen	1. het college van burgemeester en schepenen van de gemeente RAVELS , met woonplaatskeuze te 2381 Ravels, Gemeentelaan 60 vertegenwoordigd door de heer Dirk HEYLEN 2. de heer Maarten MAJOIE vertegenwoordigd door advocaten Steve RONSE en Thomas QUINTENS met woonplaatskeuze op het kantoor te 8500 Kortrijk, Beneluxpark 27B

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 7 december 2016 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 15 september 2016.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente RAVELS van 31 mei 2016 niet ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor de uitbreiding van een nertsenhoudery op de percelen gelegen te 2382 Ravels, Steenweg Baarle 45, met als kadastrale omschrijving afdeling 3, sectie D, nrs. 408B, 411K6, 411F6, 405B.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij dient geen antwoordnota maar wel het administratief dossier in. De tussenkommende partijen dienen een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partij dient een toelichtende nota in. De eerste tussenkommende partij dient geen laatste schriftelijke uiteenzetting in. De tweede tussenkommende partij dient een laatste schriftelijke uiteenzetting in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 4 september 2018.

Advocaat Kim VAN TULDER I advocaat Colin DE BEIR voert het woord voor de verzoekende partij. De heer Dirk HEYLEN, stafmedewerker bij IOK, voert het woord voor de eerste tussenkomende partij. Advocaat Deborah SMETS *loco* advocaten Steve RONSE en Thomas QUINTENS voert het woord voor de tweede tussenkomende partij.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnt niet op de zitting.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. TUSSENKOMST

De eerste tussenkomende partij verzoekt met een aangetekende brief van 6 februari 2017 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen. De tweede dient eenzelfde verzoek in met een aangetekende brief van 28 december 2017.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkomende partijen toe in de debatten met beschikkingen van 7 maart 2017 en van 18 januari 2018.

Uit het dossier blijkt dat de verzoeken tot tussenkomst tijdig en regelmatig zijn ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

IV. FEITEN

1.

De verzoekende partij dient op 22 januari 2016 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ravels een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “*de uitbreiding van een nertsenhouderij, de nieuwbouw en verbouwing van sheds, de nieuwbouw van een mestbassin, de verplaatsing van een mestzak, de aanleg van verhardingen*” op de percelen gelegen te 2382 Ravels, Steenweg op Baarle 45.

De percelen liggen volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Turnhout’, vastgesteld met koninklijk besluit van 30 september 1977, in agrarisch gebied.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 5 maart 2016 tot en met 3 april 2016, dient de tweede tussenkomende partij een bezwaarschrift in.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ravels weigert op 31 mei 2016 een stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partij. De weigering steunt op de volgende ongunstige beoordelingen:

“...

Toetsing aan de goede ruimtelijke ordening

...

mobiliteitsimpact: ...

...

Verder wordt vastgesteld dat in de aanvraag tevens wordt voorzien in een bijkomende bedrijfsontsluiting door de aanleg van een nieuwe toegangsweg in steenslagverharding welke aan de zuidelijke zijde aansluit op de gemeentelijke weg met zand- of steenslagverharding Hondseind, om vervolgens in oostelijke richting op de gelijknamige gemeentelijke weg aan te sluiten om dan uiteindelijk in noordelijke richting aan te sluiten op Steenweg Baarle. Hierbij wordt gesteld dat er geen noodzaak wordt gezien om een bijkomende bedrijfsontsluiting te voorzien. Bovendien wordt op die wijze een rondweg buiten de bedrijfskavels gerealiseerd die (interne en externe) bedrijfstransporten rond het bedrijf mogelijk maken. Deze bijkomende rondweg komt bovendien langs enkele zuidelijk gelegen woningen. Ongeacht eventuele hinderaspecten en aspecten van ruimtegebruik moet samenvattend dan ook gesteld worden dat vanuit mobiliteitsoogpunt deze bijkomende ontsluitingsweg niet kan verantwoord worden. Het bedrijf dient zijn interne mobiliteit dusdanig te organiseren dat dit via één ontsluitingspunt, namelijk het bestaande ontsluitingspunt, wordt georganiseerd. Eventueel kan bovenop dit (bestaande) bedrijfsontsluitingspunt een bijkomend ontsluitingspunt voor de bedrijfswoning (= ook reeds bestaande) worden toegelaten.

...

- ruimtegebruik en bouwdichtheid: Enerzijds kan op het omgevingsplan bij de aanvraag worden vastgesteld dat de percelen 411/K/6 en 405/B intensief bebouwd zijn of worden met sheds in functie van de nertsenkwekerij. De bouwdichtheid die op beide percelen wordt behaald, lijkt te wijzen op een optimaal gebruik van de beschikbare ruimte.

Anderzijds moet eveneens worden vastgesteld dat de aanvraag een bouw of aanleg voorziet van een nieuw mestopslagbassin op het perceel 408/B en de verplaatsing van een bestaande mestzak naar dit perceel. Het perceel 408/B is westelijk van de bestaande en de nieuwe bedrijfsgebouwen gelegen. Het is bovendien buiten de ruime bufferbeplanting rond de bedrijfskavel (de percelen 411/K/6 en 405/B) gelegen. Verder moet worden vastgesteld dat aanzienlijke terreinverhardingen in steenslag moeten worden aangelegd om dit bassin en deze mestzak toegankelijk te maken (inclusief een bijkomend bedrijfsontsluitingspunt). Tevens moet hierbij worden vastgesteld op zich op de bestaande en uit te breiden bedrijfskavel (de percelen 411/K/6 en 405/B) nog ruimte beschikbaar is om deze mestopslag op een deugdelijke wijze te organiseren. De inplanting van de nieuwe en te verplaatsen mestopslagcapaciteit, met bijhorende gevraagde steenslagverharding getuigt dan ook niet van een duurzaam en rationeel ruimtegebruik. Te meer daar geoordeeld moet worden dat het perceel 408/B momenteel onbebouwd is en gebruikt wordt als akker- of weiland. Het voorzien van (eerder beperkte) bufferaanplantingen rond de mestopslag kan dit gebrek aan duurzaam ruimtegebruik niet verhelpen.

...

Evenwel moet ook gesteld worden dat artikel 4.3.1, § 1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening stelt dat een vergunning moet worden geweigerd indien het aangevraagde onverenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening. Artikel 4.3.1, § 2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening stelt ondermeer dat ook het aspect 'hinder' moet beoordeeld worden bij deze toetsing aan de 'goede ruimtelijke ordening'.

Verder moet, ter volledigheid, gesteld worden dat de conclusies over de aanzienlijkheid van effecten (waaronder hinder) die werden gekoppeld aan de project-MER-screening enkel tot doel hebben om in te schatten of het project moet onderworpen worden aan een uitgebreide milieueffectenrapportering. In de mate dat in het kader van de project-MER-screening wordt gesteld dat geen aanzienlijke effecten op het vlak van hinder worden verwacht, wil dit enkel inhouden dat voor dit aspect geen bijkomend uitgebreid wetenschappelijk onderzoek in functie van de MER nodig zal zijn. Dit wil met andere woorden niet betekenen dat er geen hinder naar de omgeving verwacht wordt. Evenmin wil dit betekenen dat, indien er hinder naar de omgeving zou zijn of zou toenemen, deze eventuele hinder als aanvaardbaar in het kader van de goede ruimtelijke ordening moet beschouwd worden.

Met betrekking tot de geurhinder moet vooreerst opgemerkt worden dat in de geurimpactanalyse zoals opgenomen in de MER-screening uitdrukkelijk wordt gesteld dat een dergelijke analyse wordt gekenmerkt door een 'zeer aanzienlijke onzekerheid'. De nota stelt hierover: 'Dit heeft niet alleen te maken met het gebruik van emissiekengetallen maar ook met de modelkarakteristieken. Zo zijn de natuurlijke ventilatiedebieten zeer moeilijk in te schatten. Cfr. de gangbare methodieken wordt dit ventilatiedebiet dan ook als zeer beperkt ingeschat. Ook de aanwezigheid van gebouwen zorgt voor een negatieve impact op de nauwkeurigheid van de berekeningen. In feite dienen bekomen resultaten dan ook eerder als indicatieve waarden aanzien te worden, zeker in de onmiddellijke nabijheid van de bronnen waar de hoogste concentraties berekend worden. Omwille van verregaande aannames neemt de nauwkeurigheid van de impactberekening nog verder af bij de beoordeling op clusterniveau.'

Verder moet worden aangehaald dat nu reeds veel klachten bekend zijn m.b.t. geuremissies van het bedrijf. Klachten uit het verleden en het aantal bezwaarschriften over onderhavige aanvraag (waarbij telkens het geuraspect ondermeer wordt aangehaald) wijzen hierop.

Zowel gezien de aangehaalde 'onnauwkeurigheden' als gezien het reeds bestaande aantal klachten vanuit de buurt lijkt een eerdere voorzichtige houding m.b.t. geuremissies te rechtvaardigen. In dit verband moet evenwel worden vastgesteld dat deze voorzichtige houding niet wordt gehanteerd bij de door de aanvrager voorgedragen geurimpactstudie. Zo wordt ondermeer gesteld dat een woonuitbreidingsgebied kan beschouwd worden als een woongebied met een landelijk karakter (waarvan een hogere tolerantie t.a.v. geuremissies mag verwacht worden). En dit gewoon omdat het woonuitbreidingsgebied gelegen is tegen een woongebied met een landelijk karakter. Er is evenwel geen enkel objectief argument voorhanden om dit gelijkstellen van beide zones te onderbouwen.

Zonder te definiëren welke onderlinge afstand er bestaat tussen bedrijven in een cluster en zonder de andere bedrijven van een eventuele cluster aan te duiden, wordt in de studie gesteld dat de geurimpact enkel in functie van een in een cluster gelegen bedrijf moet beschouwd worden. Tevens wordt in de studie vaak enkel rekening gehouden met gemiddelde waarden, terwijl de hinderlijkheid van geur voor de omgeving in vele gevallen wordt gekenmerkt door (wederkerende) piekgeuren.

Alleszins moet worden vastgesteld dat uit de studie blijkt dat, indien het bedrijf als een individueel bedrijf wordt beschouwd, de geurimpact voor minstens één woning als negatief wordt beschouwd (nr. 31), voor de overige 9 andere punten in woonuitbreidingsgebied wordt een matig negatieve impact beschouwd. Ook voor een 16-tal punten in het woongebied met een landelijk karakter wordt deze matig negatieve impact bekomen. Nagenoeg alle in het agrarisch gebied gelegen woningen komen op deze matig negatieve beoordeling uit.

Eveneens blijkt uit de studie dat bij de clusterbenadering nog steeds voor 10 punten een matig negatief effect verwacht mag worden in het woongebied met een landelijk karakter. Bij deze clusterbenadering worden voor op twee na alle punten in het agrarisch gebied minstens matig negatieve effecten en voor vier punten zelfs negatieve effecten verwacht.

Uit de combinatie van de vaststelling dat de aannames gekenmerkt worden door onzekerheid, het gevolg hiervan dat voorzichtigheid geboden is, de vaststelling dat enkel met gemiddelde waardes wordt gerekend, terwijl ook piekwaardes bepalend kunnen zijn voor de inschatting van de graad van hinderlijkheid bij een geurproblematiek en de vaststelling dat (bij de onnauwkeurige aanname, vertrekkende van gemiddelde waarden) voor vrij veel punten een matig negatief effect en voor enkele punten zelfs ronduit negatief effect verwacht wordt, moet gesteld worden dat voor minstens een zeker aantal woningen ten gevolge van de aangevraagde uitbreiding een geurhinder verwacht mag worden die in het kader van de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening als onaanvaardbaar kan beschouwd worden. De stelling dat door het onderwerp van de aanvraag voor vele

meetpunten een verbetering ten opzichte van de huidige geurhinder zal worden gerealiseerd, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Er zijn om hiervan uit te gaan immers te veel onzekerheden in deze. Zo is het immers onvoldoende zeker dat de oude stallen effectief zullen aangepast worden tot emissiearme stallen. Tevens is er onvoldoende zekerheid over natuurlijke ventilatiegebieden en worden de studie verder te fel gekenmerkt door onnauwkeurigheden.

Ook met betrekking tot geluidshinder wordt in de aanvraag onvoldoende aangetoond dat door de voorgestelde maatregelen de geluidshinder verbonden aan de nertsenkwekerij tot een aanvaardbaar niveau wordt gebracht. De voorgestelde maatregel om het voeren te beperken tot één voederbeurt per dag kan mogelijk het aantal piekhindermomenten per dag doen afnemen, maar het wordt erdoor niet herleid tot nul. Bovendien is onvoldoende duidelijk wat het effect op de geluidsintensiteit van dit ene piekmoment zal zijn. Eveneens is het onduidelijk wat het effect op de geluidsintensiteit buiten dit voedermoment zal zijn (hoe reageren de dieren op periodes buiten dit voedermoment). Alleszins is duidelijk dat door een verdubbeling van het aantal dieren de totale voederperiode per dag zal uitbreiden en het geluidsvolume door een toename van het aantal dieren zal stijgen.

De aspecten van stofhinder en van hinder m.b.t. ongedierte zijn aspecten die te nauw verbonden zijn met de exploitatie en de bedrijfsvoering. De beoordeling ervan en het koppelen van maatregelen hieraan dient dan ook begrepen te worden in de milieuvergunningsbehandeling. Samenvattend moet gesteld worden dat de geurhinder en de geluidshinder als gevolg van de exploitatie van het bedrijf met inbegrip van de gevraagde uitbreiding het vanuit goede ruimtelijke ordening als aanvaardbaar te beschouwen overstijgt. Bovendien zal verder blijken dat de uitbreiding van het bedrijf ook een negatief effect op het gebruiksgenot van de omwonenden heeft.

- Gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen: Met betrekking tot de veiligheid worden in de bezwaarschriften zowel aspecten van verkeersveiligheid als van gezondheidsrisico's aangehaald. M.b.t. de verkeersveiligheid wordt verwezen naar de bespreking van het mobiliteits-aspect waarbij gesteld wordt dat de impact van de gevraagde uitbreiding op de huidige verkeersveiligheid beperkt tot verwaarloosbaar is. Ook de toename van de CO₂-uitstoot als gevolg van de bedrijfsuitbreiding en de eraan gekoppelde bedrijfstransporten is als verwaarloosbaar te beschouwen.

De gevolgen voor de gezondheid als gevolg van een toenemende kans op infectieziekten na ontsnapping is evenwel moeilijker in te schatten. Vooreerst moet worden vastgesteld dat de individuele ontsnapping van een nerts uit een kooi relatief toeneemt naarmate dat er meer dieren worden gehouden. Anderzijds moet wel worden opgemerkt dat rond het bedrijf veiligheidsmaatregelen worden genomen om te verhinderen dat een uit een kooi ontsnapt dier de bedrijfskavel kan verlaten. De toename van de kans dat zo'n uit een kooi ontsnapt dier ook daadwerkelijk de bedrijfs-kavel verlaat lijkt eerder klein te blijven indien deze veiligheidsmaatregelen dezelfde blijven. In dit verband moet dan weer worden opgemerkt dat deze veiligheidsmaatregelen als gevolg van de aanvraag niet dezelfde blijven. De te beveiligen omtrek rond het bedrijf neemt immers toe. Bovendien moet worden vastgesteld dat in de aanvraag een bijkomende toegang tot het bedrijf wordt voorzien. Een toegang tot een bedrijf kan (zij het tijdelijk) als een doorbreking van veiligheidsvoorzieningen beschouwd worden. Bovendien wordt door een toename van het aantal dieren ook een toename van het aantal bedrijfstransporten voorzien, waardoor deze doorbreking van de veiligheidsmaatregelen frequenter zal plaatsvinden. Er moet dan ook gesteld worden dat het ontsnappingsrisico voor dieren zal toenemen naarmate het bedrijf verder zal uitbreiden en naarmate er meer dieren zullen gehouden worden.

Mogelijk kan deze toename van het ontsnappingsrisico ook een verhoging van de kans op infectieziekten meebrengen, wat een negatieve gezondheidsimpact kan hebben. Evenwel

moet gesteld worden dat deze negatieve impact in het kader van de beoordeling goede ruimtelijke ordening eerder beperkt tot verwaarloosbaar blijft. De kans dat een dier ontsnapt en vervolgens ook een infectieziekte verspreidt blijft ongeacht de uitbreiding immers nog steeds klein.

Evenwel kan de toename van de ontsnappingskans van dieren op langere termijn wel als een mogelijke bedreiging voor de bestaande biodiversiteit in de omgeving beschouwd worden. De gehouden nertsen zijn immers geen inheemse dieren en kunnen als invasieve exoten worden beschouwd. In dit verband moet worden opgemerkt dat in de MER-screeningsnota wordt gesteld dat 'enkel de ammoniakdeposities als mogelijk relevant te noemen zijn' m.b.t. fauna en flora in het vogelrichtlijngebied. Minstens moet hieruit worden afgeleid dat de impact op de biodiversiteit die een introductie van de gehouden nertsen als invasieve exoot kan hebben als gevolg van ontsnappingen, niet werd onderzocht. De impact van een introductie van een invasieve exoot lijkt een betekenisvolle aantasting van bestaande habitats te kunnen betekenen. Mogelijk kan er dan ook een negatieve impact zijn op de instandhoudingsdoelstellingen van de in de omgeving aanwezige speciale beschermingszones. Vanuit het oogpunt van het voorzorgsbeginsel en artikel 36ter, § 4 van het decreet betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu van 21 oktober 1997, is het dan ook niet aanvaardbaar om het ontsnappingsrisico verder te laten toenemen.

Gelet op de bovenstaande bespreking kan de aanvraag de opportuniteitstoets niet doorstaan. De uitbreiding kan voor omwonende mogelijk een negatieve impact op vlak van geur en geluid betekenen die als onaanvaardbaar vanuit ruimtelijk oogpunt wordt beschouwd. De inname van het perceel 408/B in functie van mestopslag en bijhorende ontsluiting is vanuit het oogpunt van duurzaam en zuinig ruimtegebruik niet te verantwoorden. Ook het bijkomend ontsluitingspunt is vanuit mobiliteitsstandpunt niet verantwoorden. En in het kader van het voorzorgsbeginsel en artikel 36ter, § 4 van het decreet betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, is het onaanvaardbaar dat het ontsnappingsrisico van invasieve exoten in de omgeving van speciale beschermingszones toeneemt.

Het ontwerp is niet in overeenstemming met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening.
...”

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 5 juli 2016 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 8 september 2016 om dit beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 13 september 2016 verklaart de verwerende partij het beroep op 15 september 2016 ongegrond en weigert een stedenbouwkundige vergunning. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

De aanvraag is niet in overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening.

...

Omgeving

In het typische landschap van de omgeving van Poppel is de nertsenkwekerij al sinds 1987 actief. Dit landschap bestaat uit velden en weiden die onderbroken worden door kleine bossen. De wegen hebben veelal het uitzicht van dreven en vormen natuurlijke afschermingen van de vele landbouwexploitaties ten opzichte van de openbare wegen.

Het betrokken eigendom wordt aan de aan de westelijke zijde geflankeerd door een groot veld dat effectief wordt geëxploiteerd door aanplanten van mais en als graasweide. Deze velden/weiden worden afgeboord door een bos met (vis)vijver.

Hetzelfde beeld is er aan de oostzijde van het bedrijf, aan de overzijde van de landbouwweg Hondseind. Een groot veld/weide wordt afgeboord door een bomenrij, waarachter een woonwijk is gelegen, De wijk is op 300m van het bedrijf gelegen.

Ten noorden, tussen het bedrijf en Steenweg Baarle zijn 5 woningen gelegen, er is ongeveer een afstand van 30m tussen het eigendom van de nertsenkwekerij en de woningen. De sheds liggen op ongeveer 100m van deze woningen.

In de ruime omgeving zijn verschillende veekwekerijen gelegen. Deze zijn voornamelijk geconcentreerd in een cluster ten westen (tegen de grens met Nederland) en een kleine cluster ten zuiden van het bedrijf.

Functionele inpasbaarheid:

Zoals hiervoor werd gesteld zijn in de ruime omgeving verschillende veekwekerijen gelegen. Ten zuiden worden enkele van deze bedrijven residentieel gebruikt en zijn de stallen aangepast naar gebruik als paardenstallen, rijhallen en dergelijke. De westelijke cluster lijkt nog actief gebruikt te worden als veehouderijen.

In de ruime omgeving is het bedrijf functioneel inpasbaar.

Uitgerekend aan een cluster met residentiele woningen werd het bedrijf ingeplant. Als een gevolg van deze inplanting in de omgeving van residentiele woningen blijkt dat het bedrijf sinds de vestiging constant wordt aangeklaagd voor onredelijke hinder. In het dossier zijn verschillende klachten, PV en bezwaren ingediend. Blijkbaar is er vliegenplaag geweest en werden verschillende vaststellingen gedaan voor oppervlaktewatervervuiling (lozingen al dan niet moedwillig van gier),

Het bedrijf is sinds zijn oprichting verschillende keren uitgebreid geweest door de overname van een kippen of varkenskwekerij die gelegen zijn op andere locaties en de milieuvergunning dan om te vormen naar een nertsenkwekerij. Tegen deze afhandeling werd door de omgeving een procedure voor vernietiging bij de RvSt opgestart. De beslissing tot vergunning werd door de Raad tot 2 maal toe vernietigd. De vergunning werd een derde keer verleend door de deputatie en minister. Deze beslissing werd niet meer aangevochten bij de RvSt. De uitbreiding werd geregulariseerd door een stedenbouwkundige vergunning in 2012.

Uit de geschiedenis van het dossier en uit de reacties bij het openbaar onderzoek blijkt dat bedrijf niet aanvaard wordt door de aanpalende bewoners. Er moet bij bewoners in een agrarisch gebied enigszins verwacht worden dat normale hinder van een normale exploitatie conform de agrarische bestemming van de omgeving zouden tolereren. De vraag is dat of deze grens niet reeds werd bereikt, mede omdat uit voorgaande blijkt dat de uitbater de normale exploitatie niet erg nauw blijkt te nemen.

Mobiliteitsimpact:

Op zich zal de uitbreiding van het aantal transporten niet leiden tot een noemenswaardige toename van het verkeer over de Steenweg Baarle.

De uitbater heeft echter gekozen om de sheds ten zuiden van het bestaande bedrijf uit te breiden tot aan het bestaande dennenbos. Ten einde het bijkomende volume van mest te kunnen opvangen en te kunnen uitrijden over de velden, werd gekozen voor het plaatsen van een mestbassin en mestopvangzak op het aanpalende (linker) perceel. Voor een goede bereikbaarheid van deze opslag wordt een nieuwe oprit voorzien die aftakt vanuit de zuidelijk gelegen landbouwweg. Hiervoor wordt een weg aangelegd van 180m lang en 4 meter breed.

Het bedrijf beschikt nu reeds over 3 opritten. De circulatie kan georganiseerd worden op het eigen perceel en de mestopslag kan bereikt worden zonder de bijkomende oprit aan te

leggen. Het is zelf aangewezen het bassin meer zuidelijk te voorzien zodat geur en geluidhinder verminderd voor de woningen aan de Steenweg Baarle.

Schaal:

Door de uitbreiding staat het bedrijf in voor het kweken van ongeveer 200.000 nertsen per jaar. Hiermee zal het bedrijf meteen één van de grootste, zo niet het grootste nertsenkwekerijen van België worden, net in een tijd de nertsenproductie wereldwijd spectaculair slinkt.

Er bestaat bij de huidige uitbating reeds een aanzienlijke hinder voor de omgeving. Een uitbreiding naar een dergelijke capaciteit is niet meer te verantwoorden op een locatie waar in de omgeving te veel bewoning aanwezig is.

Hinder:

Het staat buiten kijf dat een uitbreiding van een bedrijf met meer dan 19.000 dieren, naar een bedrijf met meer dan 38.000 dieren extra hinder zal veroorzaken, in het bijzonder voor de aanpalende woningen. De draagkracht van de omgeving dient daarbij in acht genomen te worden.

Uit de bijgevoegde MER-screeningnota blijkt dat geurhinder moeilijk in te schatten is, omdat wordt gebruik gemaakt wordt van open stallen met natuurlijke ventilatie. Er zijn bovendien geen emissiegetallen beschikbaar betreffende de huidige uitbating.

De milieuvergunning werd onder andere geweigerd omdat de bestaande sheds eerst dienen te worden aangepast aan het emissiearm systeem, het verlenen van een vernieuwing van de vergunning en een vergunning voor de uitbreiding geeft geen garanties voor de aanpassing van de huidige.

Veiligheid en gezondheid:

Een nerts is een exoot die perfect kan overleven in de natuur in Vlaanderen. Ontsnappingsen van dieren zijn altijd mogelijk. Het bedrijf neemt inderdaad een aantal maatregelen om dit te voorkomen, zoals het voorzien van een elektrische afsluiting en de aanwezigheid van honden op het terrein. Maar anderzijds heeft een verdubbeling van de capaciteit en de vergroting van het terrein van de site een verhoging van het risico tot ontsnapping als gevolg.

Omdat het dier een grote kans heeft te overleven in onze natuur, bedreigt een ontsnapping de biodiversiteit.

Conclusie:

Er moet rekening gehouden worden met de wijziging van het beleid over het kweken van pelsdieren. In België heeft reeds het Waalse gewest en het Brusselse Gewest beslist de productie op hun grondgebied te verbieden. Ook Nederland heeft beslist de productie vanaf 2024 te verbieden. In toepassing van art. 1.1.4 van VCRO dient gesteld dat het huidige beleid over het beheer van de ruimte de behoeften van de toekomstige generaties niet in het gedrang mag brengen. Een consolidatie van de huidige bedrijf, mits het nemen van maatregelen om de reeds bestaande hinder te beperken, is dan ook het maximale dat het perceel, omgeving en maatschappij nog kan aanvaarden.

...

Dit is de bestreden beslissing.

2.

De verzoekende partij heeft eveneens een corresponderende milieuvergunningsaanvraag ingediend voor 38.032 nertsen (6500 moederdieren en 31.532 jongen). Na de weigering door de verwerende partij, heeft de verzoekende partij hiertegen administratief beroep ingesteld. De

Vlaamse minister van Omgeving weigert een vergunning op 25 november 2016. De Raad van State heeft met een arrest van 11 mei 2017 met nummer 238.153 dit besluit vernietigd op grond van de volgende motivering:

“ ...

De vergunning voor de uitbreiding van de nertsenkwekerij werd geweigerd op grond van een beleidsvoornemen dat de Vlaamse minister, bevoegd voor dierenwelzijn, heeft uitgedrukt in zijn beleidsnota. Een milieuvergunningsaanvraag mag niet worden getoetst aan een beleidsvoornemen dat geen normatieve kracht heeft. Het bestreden besluit steunt derhalve op een in rechte niet aanvaardbaar motief.

...”

De tweede tussenkomende partij verklaart op de openbare zitting dat er inmiddels een nieuwe beslissing is genomen waarbij er een milieuvergunning werd verleend, doch dat deze beslissing werd bestreden bij de Raad van State.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN – ENIG MIDDEL

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 1.1.4 VCRO, van artikel 4.3.1, §1, 1° VCRO *juncto* artikel 4.3.1, §2, 1° VCRO, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van rechtshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij zet uiteen:

“ ...

doordat, eerste onderdeel, in de bestreden beslissing wordt geconcludeerd dat de aanvraag niet in overeenstemming is met de 'goede ruimtelijke ordening' in de zin van artikel 4 3.1, §1, 1° VCRO én in het licht van de criteria vooropgesteld in artikel 4 3 1, §2, 1° VCRO, waarbij in het bijzonder de 'Mobiliteitsimpact', 'Schaal' en 'Hinderaspecten' als 'niet OK' worden beoordeeld én de 'Gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid' als 'voorwaardelijk' wordt beoordeeld;

terwijl met het departement Ruimte Vlaanderen (zie stuk 15) dient gesteld dat bij een beoordeling van de overeenstemming van de aangevraagde stedenbouwkundige vergunning met de 'goede ruimtelijke ordening' (in de zin van artikel 4 3 1, §1, 1° VCRO), slechts een beoordeling 'in het algemeen' (zie libellering artikel 4 3 1, §2, 1° VCRO) aan de orde is van onder meer de milieutechnische 'hinderaspecten', 'gezondheid' en 'veiligheid, die immers uitgebreid en in detail dienen te worden beoordeeld in het kader van de milieuvergunningsaanvraag,

en terwijl, de verwerende partij in de bestreden beslissing véél verder gaat dan een beoordeling 'in het algemeen' (in de zin van artikel 4 3.1, §2, 1° VCRO) van de

milieutechnische 'hinderaspecten', 'gezondheid' en 'veiligheid' (zoals bedoeld in artikel 4.3.1, §2, 1° VCRO) en deze vervolgens - zij het manifest foutief (zie hierna) - als 'niet OK' en 'voorwaardelijk' evalueert,

en terwijl de verwerende partij die in de bestreden beslissing de 'mobiliteitsimpact' als 'niet OK' beoordeelt, wordt tegengesproken door (argumenten die de verzoekende partij uitdrukkelijk tot de zijne maakt):

- de verwerende partij zelf die in de bestreden beslissing (zie stuk 1, p. 8) tot het besluit komt dat de uitbreiding van het aantal transporten niet zal leiden 'tot een noemenswaardige toename van het verkeer over de Steenweg Baarle',

- de Provinciale Milieuvergunningscommissie van de provincie Antwerpen, die tot het besluit kwam naar aanleiding van de ingediende (parallelle) milieuvergunningsaanvraag 'dat het een bestaand bedrijf betreft dat voldoende ontsloten is'

- de verwerende partij zelf die in haar beslissing van 12 mei 2016 (zie stuk 14, p. 14) tot het besluit komt dat de exploitatie van de inrichting 'verenigbaar is met bovengenoemde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften';

- de Vlaamse Minister van Omgeving, Natuur en Landbouw, die in haar besluit van 25 november 2016 (zie stuk 17, p 8) overwoog 'dat het aantal transporten ten gevolge van de uitbreiding minimaal zal toenemen met ca. 0.44 vrachten per week, dat het gaat over 470 vrachten per jaar, dat de inrichting gelegen is aan een goede ontsluitingsweg die weinig bereden wordt; dat bijgevolg het verkeer van en naar de inrichting veilig kan verlopen;';

- de gemeente Ravels, die in haar beslissing van 31 mei 2016 de 'mobiliteitsimpact' als gunstig beoordeeld (zie stuk 12) (eigen vetdruk):

- mobiliteitsimpact. Het bedrijf wordt ontsloten via Steenweg Baarle. **Het betreft een voldoende uitgeruste weg, die voldoende marge heeft bovenop de bestaande mobiliteit om de bijkomende mobiliteit afkomstig van de uitbreiding van het bedrijf op te vangen. Er kan op dit vlak dan ook gesteld worden dat de mobiliteitspact op de omgeving beperkt blijft en alleszins als aanvaardbaar dient beschouwd te worden.**

Er dient te worden vastgesteld dat het bedrijf niet rechtstreeks kan aansluiten op de Steenweg Baarle Het bedrijf sluit via een gemeentelijke weg met zand- of steenslagaanleg, namelijk 'Hondsemd', iets verderop aan op Steenweg Baarle. Dit blijft op zich ongewijzigd in vergelijking met de huidige bestaande ontsluiting van het bedrijf. **Deze ontsluitingswijze wordt als aanvaardbaar beschouwd.**

In dit verband dient opgemerkt te worden in enkele bezwaarschriften ook bezorgdheden werden geuit m.b.t. de verkeersveiligheidsgevolgen van de gevraagde bedrijfsuitbreiding Hierbij dient gesteld worden dat een verhoging van de verkeers- en mobiliteitsdruk op een bestaande weg inderdaad gevolgen kan hebben voor de plaatselijke verkeersveiligheid. **Evenwel moet gesteld worden dat de te verwachten verkeerstoename als gevolg van de gevraagde bedrijfsuitbreiding, in verhouding met de reeds bestaande verkeersdruk op Steenweg Baarle, eerder beperkt tot zelfs verwaarloosbaar zal zijn. Bovendien moet gesteld worden dat noch de gevraagde uitbreiding, noch de eraan gekoppelde toename van het aantal bedrijfstransporten van die aard zou zijn dat het te verantwoorden is om lasten op te leggen om de verkeersveiligheid op een bestaande openbare weg te gaan verhogen. De effecten op de verkeersveiligheid als gevolg van een eventuele toename van de verkeersdruk door de gevraagde uitbreiding zijn immers beperkt tot verwaarloosbaar in vergelijking met de verkeersveiligheid in de huidige situatie.**

Verder wordt vastgesteld dat in de aanvraag tevens wordt voorzien in een bijkomende bedrijfsontsluiting door de aanleg van een nieuwe toegangsweg in steenslagverharding welke aan de zuidelijke zijde aansluit op de gemeentelijke weg met zand- of steenslagverharding Hondseind, om vervolgens in oostelijke richting op de gelijknamige gemeentelijke weg aan te sluiten om dan uiteindelijk in noordelijke richting aan te sluiten op Steenweg Baarle. **Hierbij wordt gesteld dat er geen noodzaak wordt gezien om een bijkomende bedrijfsontsluiting te voorzien.** Bovendien wordt op die wijze een rondweg buiten de bedrijfskavels gerealiseerd die (interne en externe) bedrijfstransporten rond het bedrijf mogelijk maken Deze bijkomende rondweg komt bovendien langs enkele zuidelijk gelegen woningen Ongeacht eventuele hinderaspecten en aspecten van ruimtegebruik moet samenvattend dan ook gesteld worden dat vanuit mobiliteitsoogpunt deze bijkomende ontsluitingsweg niet kan verantwoord worden Het bedrijf dient zijn interne mobiliteit dusdanig te organiseren dat dit via één ontsluitingspunt, namelijk het bestaande ontsluitingspunt, wordt georganiseerd. Eventueel kan bovenop dit (bestaande) bedrijfsontsluitingspunt een bijkomend ontsluitingspunt voor de bedrijfswoning (= ook reeds bestaande) worden toegelaten;

- het departement Ruimte Vlaanderen, dat naar aanleiding van de milieuvergunningsaanvraag, tot tweemaal toe (in eerste aanleg én in graad van administratief beroep) een gunstig advies uitbracht én daarbij, specifiek wat het 'mobiliteitsaspect betreft, uitdrukkelijk verwees naar de gunstige beoordeling door de gemeente Ravels (zie stuk 15)

en terwijl de verwerende partij die in de bestreden beslissing de 'schaal' als 'niet OK' beoordeelt, wordt tegengesproken door (argumenten die de verzoekende partij uitdrukkelijk tot de zijne maakt):

- de gemeente Ravels, die in haar beslissing van 31 mei 2016 het volgende overwoog (zie stuk 12) (eigen vetdruk):

- schaal- Bij de ingediende bezwaarschriften worden bezorgdheden geuit m.b.t de schaal van het bedrijf na de uitbreiding. Bij de vergunningsaanvraag wordt immers een quasi verdubbeling van de bestaande bedrijfsgebouwen gevraagd. In dit verband moet opgemerkt worden dat het bedrijf een intensieve veehouderij (nertsenkwekerij) betreft. **Hierbij kan evenwel gesteld worden dat door de gevraagde uitbreiding de schaal van een intensief landbouwbedrijf niet wordt overschreden. Er moet immers worden vastgesteld dat in de landbouwruimte van Poppel en gans Ravels nog intensieve veeteeltbedrijven en serrebedrijven voorkomen met een vergelijkbare bebouwde oppervlakte. Bovendien moet worden gesteld dat de bouwhoogte (3,30 m) van de gevraagde bedrijfsgebouwen vrij laag blijft in vergelijking met b.v. rundveestallen en serres (tot 7,00 m en meer). Met betrekking tot de directe omgeving moet worden vastgesteld dat nog landbouwbedrijven met een vrij ruime schaal voorkomen.** De oppervlakte-inname is bij de bedrijven in de omgeving mogelijk niet even groot als bij onderhavig bedrijf, maar vaak betreft het wel bedrijven met grote langwerpige gebouwen met een grotere bouwhoogte dan de sheds van de nertsenkwekerij. **Hierdoor kan gesteld worden dat de impact van de schaal van de andere bedrijven op de bebouwde en onbebouwde omgeving vergelijkbaar is met deze van het bedrijf (4- uitbreiding) in casu.** De schaal van dergelijke landbouwbedrijven kan een landschappelijke impact hebben op de omgeving Om deze impact aanvaardbaar te maken, wordt bij dergelijke bedrijven landschappelijke buffering voorzien. **Er lijkt dan ook geoordeeld te kunnen worden dat de schaal niet ongebruikelijk is voor een landbouwruimte op zich en, mits de gepaste buffering (zie verder), verenigbaar is met de omgeving.;**

- het departement Ruimte Vlaanderen, dat naar aanleiding van de milieuvergunningsaanvraag, tot tweemaal toe (in eerste aanleg én in graad van administratief beroep) een gunstig advies uitbracht én daarbij, specifiek wat de 'schaal' betreft, overwoog 'Waar het gewestplan geen landschappelijke waarde aan de plaats toekent blijven de inplanting en uitvoering gangbaar en algemeen aanvaard voor dergelijke bedrijven.' (zie stuk 15)

en terwijl de verwerende partij die in de bestreden beslissing de 'hinder' als 'niet OK' beoordeelt, wordt tegengesproken door (argumenten die de verzoekende partij uitdrukkelijk tot de zijne maakt)

- het departement Ruimte Vlaanderen, dat naar aanleiding van de milieuvergunningsaanvraag, tot tweemaal toe (in eerste aanleg én in graad van administratief beroep) een gunstig advies uitbracht én daarbij, specifiek wat de 'hinder' betreft, overwoog 'waar de goede aanleg van de plaats inderdaad wordt beoordeeld onder meer op hinder- en gezondheidsaspecten, gebruikt de codex expliciet de term "in het algemeen": dit is logisch want de alleen de milieuvergunningsaanvraag onderzoekt aan de hand van een omstandig en wettelijk samengesteld dossier veel grondiger de milieubeleids- en specifieke milieutechnische aspecten van de aanvraag' moest de milieuweerslag beslissend worden beoordeeld in de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning verliest de milieuvergunningsprocedure haar relevantie Indien uit het technisch onderzoek van de geur- en geluidsaspecten in de milieuvergunningsaanvraag een in het agrarisch gebied aanvaardbaar niveau van hinder zou blijken kan dit weigeringsargument van de gemeente geen stand houden.' (zie stuk 15),

- de Vlaamse Minister van Omgeving, Natuur en Landbouw, die in haar besluit van 25 november 2016 (zie stuk 17, p. 11), ná integraal gunstige adviezen waarbij de mogelijke hinderlijkheid van de aangevraagde activiteiten uitvoerig en herhaald als perfect aanvaardbaar werd beoordeeld (o a door het departement LNE, Afdeling Milieuvergunningen, door het Agentschap Natuur en Bos én door de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie), tot het besluit komt 'dat de aangevraagde inrichting bijgevolg verenigbaar is met de stedenbouwkundige voorschriften en goede ruimtelijke ordening;' en 'dat de hinder en de effecten voor mens en milieu en de risico's voor de externe veiligheid, veroorzaakt door de aangevraagde inrichting, mits naleving van de milieuvergunningsvoorwaarden tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt,'

- de inhoud van de MER-screeningsnota waarnaar wordt verwezen op p. 5 van het besluit van de Vlaamse Minister van Omgeving, Natuur en Landbouw dd 25 november 2016 (zie stuk 17), die betrekking heeft op de volledige inrichting en waaruit blijkt 'voor zowat alle elementen met impact op het leefmilieu dat de voorziene uitbreiding tot nauwelijks of geen impact leidt' en 'dat inzake ammoniak emissie en depositie (zowel N- als verzurende depositie) zelfs een beperkte verbetering wordt verwacht,'

en terwijl de verwerende partij die in de bestreden beslissing de 'Gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid' (lees• verhoging van ontsnappingsrisico (door schaalvergroting) met bedreiging van de biodiversiteit tot gevolg) als 'voorwaardelijk' beoordeelt, wordt tegengesproken door (argumenten die de verzoekende partij uitdrukkelijk tot de zijne maakt):

- het departement Ruimte Vlaanderen, dat naar aanleiding van de milieuvergunningsaanvraag, tot tweemaal toe (in eerste aanleg én in graad van administratief beroep) een gunstig advies uitbracht én daarbij, specifiek wat het 'ontsnappingsrisico' betreft, overwoog 'Het risico op ontsnapping raakt nauwelijks enig ruimtelijk aspect van de milieuvergunningsaanvraag, deze problematiek situeert zich op het raakvlak van beveiligingstechnieken, eigendomsbeheer en burenhinder' (zie stuk 15);

- het Departement LNE, afdeling Milieuvergunningen, buitendienst Antwerpen, dat stelt (zie stuk 13, p. 11) 'Rondom de inrichting is een omheining voorzien waarvan de bovenkant werd omgebogen en voorzien is van een elektrische schrikdraad. Hierdoor kunnen er geen dieren ontsnappen Bij eventuele ontsnapping van dieren zal de exploitant onmiddellijk de volledige inrichting controleren op openingen in de omheining en nagaan of alle kooien nog steeds afgesloten zijn Het terrein wordt tevens bewaakt door honden. Er lopen honden tussen de kooien, zij kunnen eventueel ontsnapte nertsen vangen.'

- het Departement LNE, afdeling Milieuvergunningen, Hoofdbestuur, dat overweegt (zie stuk 16, p. 7) 'Overwegende dat rondom de inrichting een omheining voorzien is waarvan de bovenkant werd omgebogen en voorzien is van een elektrische schrikdraad; dat hierdoor geen dieren kunnen ontsnappen, dat bij eventuele ontsnapping van dieren de exploitant onmiddellijk de volledige inrichting zal controleren op openingen in de omheining en nagaan of alle kooien nog steeds afgesloten zijn; dat het terrein tevens wordt bewaakt door honden, dat er honden lopen tussen de kooien en dat zij eventueel ontsnapte nertsen kunnen vangen.'

- de Vlaamse Minister van Omgeving, Natuur en Landbouw, die in haar besluit van 25 november 2016 (zie stuk 17, p. 8), unisono met de adviezen uitgebracht door het departement LNE, Afdeling Milieuvergunningen, buitendienst Antwerpen (zie stuk 13) én Hoofdbestuur (zie stuk 16), overwoog 'Overwegende dat rondom de inrichting een omheining voorzien is, waarvan de bovenkant werd omgebogen en voorzien is van een elektrische schrikdraad: dat hierdoor er geen dieren kunnen ontsnappen: dat bij eventuele

ontsnapping van dieren de exploitant onmiddellijk de volledige inrichting zal controleren op openingen in de omheining en nagaan of alle kooien nog steeds afgesloten zijn, dat het terrein tevens bewaakt wordt door honden: dat er honden lopen tussen de kooien en dat zij eventueel ontsnapte nertsen kunnen vangen; (...)

en doordat, tweede onderdeel, de verwerende partij tot de 'conclusie' komt dat de weigering van de stedenbouwkundige vergunning tevens wordt ingegeven door 'de wijziging van het beleid over het kweken van pelsdieren' in België (moratorium in het Waalse Gewest en in het Brusselse Gewest) én in Nederland (verbod vanaf 2024), én de verwerende partij besluit dat de behoeften van de toekomstige generaties niet in het gedrang mogen worden gebracht (cfr. artikel 1.1.4. VCRO) door de uitbreiding te vergunnen,

terwijl het motief 'Er moet rekening worden gehouden met de wijziging van het beleid over het kweken van pelsdieren' vaag en nietszeggend is,

en terwijl met het Departement Leefmilieu, Natuur & Energie, Afdeling Milieuvergunningen, Hoofdbestuur dient gesteld (overweging die de verzoekende partij uitdrukkelijk tot de zijne maakt) 'dat in Vlaanderen geen verbod bestaat op het kweken van nertsen;' (zie stuk 16),

en terwijl er op heden, in het Vlaamse Gewest, evenmin (afdoende) zekerheid bestaat omtrent eventuele toekomstige regelgevende initiatieven nopens een eventueel moratorium op het houden van pelsdieren, en dat het tegendeel zelfs niet aannemelijk wordt gemaakt door de verwerende partij (zie in die zin: Raad van State nr. 177.450 van 30 november 2007 — zie stuk 22),

en terwijl eventuele toekomstige regelgevende initiatieven nopens een moratorium op het kweken van pelsdieren (quod non in casu) géén criterium is bij de beoordeling van een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning, laat staan een decisief motief kan zijn voor de weigering van de aangevraagde stedenbouwkundige vergunning (zie tekst artikel 4 3 1, §1, 1° VCRO),

en terwijl de verwijzing naar het beleid in andere gewesten en landen niet pertinent én zelfs niet relevant is bij de beoordeling van voorliggende vergunningsaanvraag (die zich immers situeert in het Vlaamse Gewest),

zodat de bestreden beslissing zich niet verdraagt met de inhoud van artikel 4 3 1, §1, 1° fund° artikel 4 3 1, §2, 1° VCRO a fortiori deze artikelen schendt,

en zodat de in de bestreden beslissing opgenomen motieven voor de weigering aan de verzoekende partij van de stedenbouwkundige vergunning helemaal niet draagkrachtig zijn, want feitelijk onaanvaardbaar, onjuist én zelfs contradictoir,

en zodat de redengeving van de bestreden beslissing, precies omwille van het feit dat ze steunt op een feitelijk en juridisch verkeerde beoordeling van de situatie, niet afdoende is, en de verwerende partij bijgevolg ook getuigt van een onzorgvuldige besluitvorming,

en zodat het daarom — gezien deze duidelijke, zelfs voor een leek vaststelbare gegevens - niet in redelijkheid te begrijpen valt dat toch tot een weigering van de stedenbouwkundige vergunning (aan verzoekende partij) werd besloten.

...

De eerste tussenkomende partij repliceert:

“
...

Wanneer de verzoekende partij meent dat de aanvraag toch verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening, in tegenstelling met de conclusies van de verwerende partij, dan moet zij verduidelijken in welke mate de verwerende partij bij het weigeren van de vergunning is uitgegaan van foutieve feitelijke gegevens en in welke mate zij op basis daarvan een, volgens de verzoekende partij, onredelijke beslissing heeft genomen. Een afwijkende visie op de verenigbaarheid van de aanvraag met de in het verzoekschrift aangehaalde elementen m.b.t. de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening toont de kennelijke onredelijkheid of de feitelijke onjuistheid van de beoordeling in de bestreden beslissing niet aan en volstaat dan ook niet om te stellen dat de beslissing onwettig is. Er moet dan ook worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich louter beperkt tot opportuiniteitskritiek.

In dit verband moet worden benadrukt dat de verzoekende partij door het louter aanhalen van enkele tegengestelde visies van adviesinstanties en/of andere vergunningverlenende overheden, niet aantoont dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft gehandeld. Een andere opportuiniteitsbeoordeling op zich is immers niet per se foutief of onredelijk. Het behoort zelfs tot de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij om haar eigen, redelijke en op feitelijk juiste gegevens gebaseerde, opportuiniteitsbeoordeling te maken bij het nemen van een vergunnings- of weigeringsbeslissing.

Voor zover de verzoekende partij door de oplistijng van verschillende tegengestelde visies m.b.t. de verschillende aspecten van de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening zou willen suggereren dat de negatieve conclusie van de verwerende partij als kennelijk onredelijk moet worden beschouwd, moet worden aangehaald dat ook het college van burgemeester en schepenen op 31 mei 2016 oordeelde dat het gevraagde de toets met de goede ruimtelijke ordening niet kan doorstaan, en dit op basis van zeer vergelijkbare aspecten. Tevens kwam de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar in zijn verslag van 8 september 2016 tot de conclusie dat de aanvraag niet verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening.

Verder moet worden aangehaald dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift meermaals verwijst naar standpunten ingenomen door adviesinstanties of vergunningverlenende overheden naar aanleiding van de milieuvergunningsaanvraag voor de exploitatie van de nertsenhoudij. In zoverre dat de verzoekende partij hiermee zou willen suggereren dat door deze eerdere standpunten naar aanleiding van de milieuvergunningsaanvraag, de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij bij de beoordeling van de verschillende aspecten in de toetsing van de goede ruimtelijke ordening voor de behandelingen van voorliggende stedenbouwkundige vergunningsaanvraag zouden zijn ingeperkt, moet gesteld worden dat Uw Raad reeds eerder opmerkte dat de VCRO en het Milieuvergunningsdecreet (28 juni 1985) dienen aangemerkt te worden als twee afzonderlijke wetgevingen die elk een eigen finaliteit hebben. De in artikel 4.5.1 VCRO en artikel 5, §1 Milieuvergunningendecreet beschreven koppeling tussen de stedenbouwkundige vergunning en de milieuvergunning heeft uitsluitend betrekking op de mogelijke uitvoerbaarheid van beide vergunningen doch impliceert geenszins dat de ene vergunning moet verleend worden wanneer de andere werd verleend en omgekeerd. Evenmin heeft de vermelde koppeling tot gevolg dat de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke van het voorwerp van een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning niet meer beoordeeld dient te worden indien een dergelijke beoordeling zou zijn gebeurd in het kader van een eerdere milieuvergunningsaanvraag. Artikel 4.3.1, §1, 1° VCRO is op dat vlak duidelijk aangezien dit artikel uitdrukkelijk stelt dat de stedenbouwkundige vergunning

dient geweigerd te worden indien het aangevraagde onverenigbaar is met de stedenbouwkundige voorschriften, dan wel met de goede ruimtelijke ordening, en in de tweede paragraaf van vermeld artikel verder wordt uitgewerkt op grond van welke beginselen, voor zover noodzakelijk of relevant, de overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening dient beoordeeld te worden.

Met betrekking tot de bespreking van de hinder, gezondheid en veiligheid stelt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat dit 'milieutechnische' aspecten zijn, die reeds 'uitgebreid én in detail' werden beoordeeld in het kader van de milieuvergunningsaanvraag. Bovendien stelt de verzoekende partij hierbij dat de verwerende partij bij de beoordeling van de overeenstemming van de aangevraagde stedenbouwkundige vergunning met de goede ruimtelijke ordening 'slechts een beoordeling in het algemeen' mag maken als het gaat over deze aspecten van hinder, veiligheid en gezondheid. Evenwel moet ook hier worden vastgesteld dat art. 4.3.1 VCRO op dat vlak duidelijk is, namelijk dat de beoordeling van deze aspecten – voor zover relevant – deel uit maken van de opportuniteitstoets en dat een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag dient geweigerd te worden indien de vergunningverlenende overheid tot de vaststelling komt dat het aangevraagde onverenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening. De aanduiding 'in het algemeen' bij die aspecten duidt er niet op dat de beoordeling van deze aspecten minder relevant zouden zijn. De aanduiding 'in het algemeen' moet immers samen gelezen worden met 'in het bijzonder met inachtneming van de doelstellingen van artikel 1.1.4'. Dit wijst er dus op dat de aspecten van hinder, gezondheid en veiligheid in het algemeen dienen onderzocht te worden voor zover relevant, en hierbij kan in het bijzonder – eveneens voor zover relevant – rekening worden gehouden met de doelstellingen van art. 1.1.4 VCRO. Op basis van de beoordeling van ondermeer de aspecten hinder, veiligheid en gezondheid komt de verwerende partij in de bestreden beslissing tot de vaststelling dat in het licht van art. 1.1.4 VCRO 'een consolidatie van het huidige bedrijf, mits het nemen van maatregelen om de reeds bestaande hinder te beperken, dan ook het maximale is dat het perceel, de omgeving en de maatschappij nog kan aanvaarden'. Met andere woorden zal een verdere uitbreiding van de bestaande nertsenhoudery, zoals aangevraagd, de draagkracht overschrijden en dit ondermeer op basis van de beoordeling van aspecten zoals hinder, veiligheid en gezondheid. In die optiek kan dan ook niet anders dan gesteld worden dat deze aspecten in casu als ruimtelijk relevant moeten gezien worden.

In de marge wordt nog aangehaald dat bij de weergave van de tegengestelde visies van adviesinstanties en/of andere vergunningverlenende overheden ook het standpunt van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ravels wordt aangehaald als het gaat over het aspect van de mobiliteit. Evenwel moet worden vastgesteld dat het college in haar beslissing van 31 mei 2016 duidelijk en uitdrukkelijk stelde dat 'het bijkomend ontsluitingspunt vanuit mobiliteitsstandpunt niet te verantwoorden is'. Het college kwam dan ook ondermeer op basis van deze vaststelling tot de beoordeling dat de aanvraag niet te verenigen is met de goede ruimtelijke ordening.

Hierbij moet worden gewezen op het verzoekschrift waarbij de verzoekende partij citaten aanhaalt die de beoordeling van de verwerende partij m.b.t. mobiliteitsbeoordeling zouden tegenspreken. Volgens het verzoekschrift maakt de verzoekende partij de argumenten uit deze citaten zich uitdrukkelijk tot de zijne. Ondermeer volgend citaat uit de beslissing van 31 mei 2016 van het college van burgemeester en schepenen wordt hierbij in het verzoekschrift opgenomen:

'...

Verder wordt vastgesteld dat in de aanvraag tevens wordt voorzien in een bijkomende bedrijfsontsluiting door de aanleg van een nieuwe toegangsweg in steenslagverharding welke aan de zuidelijke zijde aansluit

op de gemeentelijke weg met zand- of steenslagverharding Hondseinde, om vervolgens in oostelijke richting op de gelijknamige gemeentelijke weg aan te sluiten om dan uiteindelijk in noordelijke richting aan te sluiten op Steenweg Baarle. Hierbij wordt gesteld dat er geen noodzaak wordt gezien om een bijkomende bedrijfsontsluiting te voorzien. Bovendien wordt op die wijze een rondweg buiten de bedrijfskavels gerealiseerd die (interne en externe) bedrijfstransporten rond het bedrijf mogelijk maken. Deze bijkomende rondweg komt bovendien langs enkele zuidelijk gelegen woningen. Ongeacht eventuele hinderaspecten en aspecten van ruimtegebruik moet samenvattend dan ook gesteld worden dat vanuit mobiliteitsoogpunt deze bijkomende ontsluitingsweg niet kan verantwoord worden. Het bedrijf dient haar interne mobiliteit dusdanig te organiseren dat de bedrijfsontsluiting dusdanig wordt georganiseerd dat dit via één ontsluitingspunt, namelijk het bestaande ontsluitingspunt, wordt georganiseerd. Eventueel kan bovenop dit (bestaande) bedrijfsontsluitingspunt een bijkomend ontsluitingspunt voor de bedrijfswoning (= ook reeds bestaande) worden toegelaten.'

De verzoekende partij stelt door zich de argumentatie uit deze verwijzing uitdrukkelijk tot de zijne te maken niet meer maar ook niet minder dan dat ze zelf ook van oordeel is dat de gevraagde handelingen vanuit mobiliteitsoogpunt niet kunnen verantwoord worden. Ze treedt op dit vlak dan ook de bevindingen van de verwerende partij bij, waarbij gesteld wordt 'de circulatie kan georganiseerd worden op het eigen perceel en de mestopvang kan bereikt worden zonder de bijkomende oprit aan te leggen'. De wijze van het ontsluiten van een perceel waarop een stedenbouwkundig vergunning wordt aangevraagd kan volgens Uw Raad gezien worden als een aspect van goede ruimtelijke ordening.

Er moet dan ook niet enkel op gewezen worden dat de Raad m.b.t. de verenigbaarheid van de aanvraag met de eisen van goede ruimtelijke ordening enkel beschikt over een marginale toetsingsbevoegdheid. Er moet tevens worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze aantoonbaar dat de verwerende partij bij haar besluit hieromtrent kennelijk onredelijk of foutief heeft gehandeld. En bovendien moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in feite zelf aangeeft dat het gevraagde, althans wat betreft de ontsluiting, niet kan verantwoord worden.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is dan ook ongegrond.

Tweede onderdeel

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift lijkt te willen laten uitschijnen dat 'eventuele toekomstige regelgevende initiatieven nopens een moratorium op het kweken van pelsdieren' als een 'decisief motief' voor de weigering werd aangewend, moet worden vastgesteld dat de verwerende partij in de bestreden beslissing in haar conclusie enkel als bijkomend element – bovenop de eerder in de bestreden beslissing weergegeven negatieve bevindingen m.b.t. mobiliteit, schaal, hinder, gezondheid gebruiksgenot en veiligheid – stelt dat de 'wijziging van het beleid over het kweken van pelsdieren' mee in rekening kan worden genomen.

Hierbij moet worden opgemerkt dat art. 4.3.1, §2, 2° VCRO voorziet dat ook beleidsmatig gewenste ontwikkelingen m.b.t. de aandachtspunten vermeld in art. 4.3.1, §2, 1° VCRO in rekening kunnen worden gebracht. Art. 4.3.1, §2, 1° verwijst hierbij ook naar art. 1.1.4 VCRO waarbij gesteld wordt dat ook rekening kan gehouden worden met gevolgen voor het leefmilieu als ook met culturele en sociale gevolgen.

Er moet dan worden gesteld dat de verwerende partij door het wijzen op de wijzigingen in het beleid over het kweken van pelsdieren enkel ook beleidsmatig gewenste ontwikkelingen die betrekking hebben op culturele en sociale gevolgen en op gevolgen voor het leefmilieu heeft willen aanhalen.

Verder – en nog belangrijker – moet worden gesteld dat het aanhalen van deze beleidsmatig gewenste ontwikkeling in casu enkel bovenop of als aanvulling op de reeds negatieve beoordeling van de aspecten mobiliteit, schaal, hinder, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid gebeurde. Op geen enkele wijze kan het aanhalen van deze beleidsmatig gewenste ontwikkeling in casu dan ook als een decisief motief omschreven worden in de beslissing van de verwerende partij.

Ook al mocht Uw Raad van oordeel zijn dat het wijzen op de wijzigingen in het beleid over het kweken van pelsdieren in casu niet als een beleidsmatig gewenste ontwikkeling in de zin van art. 4.3.1, §2 VCRO kan gezien worden, dan nog moet worden vastgesteld dat de opname van deze verwijzing enkel aanvullend was op de reeds voldoende vanuit aspecten van goede ruimtelijke ordening onderbouwde en gemotiveerde negatieve opportuniteitsbeoordeling. Er wordt dan ook niet ingezien hoe deze verwijzing naar het wijzigend beleid op enige wijze de bestreden beslissing onzorgvuldig, onredelijk of onvoldoende gemotiveerd zou kunnen maken.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is dan ook ongegrond.

De verzoekende partij maakt op geen enkele wijze concreet waarom ‘de in de bestreden beslissing opgenomen motieven voor de weigering’ ‘helemaal niet draagkrachtig zijn’. Noch maakt de verzoekende partij op enige wijze concreet waarom de motieven tot de weigering ‘feitelijk onaanvaardbaar, onjuist of contradictoir’ zouden zijn.

Samenvattend moet dan ook gesteld worden dat de verzoekende partij op geen enkele wijze aantoont dat de bestreden beslissing een schending van de motiveringsplicht van rechtshandelingen zou inhouden. Evenmin wordt door de verzoekende partij aangetoond dat de bestreden beslissing de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, zou schenden. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot louter opportuniteitskritiek. De Raad beschikt voor wat dat betreft enkel over een marginale bevoegdheid waarbij hij zijn boordeling omtrent de eisen van een goede ruimtelijke ordening niet in de plaats mag stellen van die van de verwerende partij.

Het eerste – en enige – middel is dan ook in haar totaliteit en voor ieder onderdeel ongegrond.

...”

De tweede tussenkomende partij zet uiteen:

“ ...

20. Vooreerst wenst tussenkomende partij op te merken dat het administratief beroep bij de deputatie een devolutieve werking kent.

Bijgevolg is de deputatie als vergunningverlenende overheid in graad van administratief beroep geenszins gebonden door de beslissing of de motieven van de vergunningverlenende overheid in graad van eerste administratieve aanleg (zijnde het college van burgemeester en schepenen).

...

21. Een eerste grief van verzoekende partij betreft de beoordeling door verwerende partij aangaande de mobiliteitsimpact uit de bestreden beslissing. Ten onrechte zou verwerende partij geoordeeld hebben dat de mobiliteitsimpact van de aanvraag niet aanvaardbaar was, terwijl de provinciale milieuvergunningscommissie, de Vlaamse

Minister van Omgeving, Natuur en Landbouw en het college van burgemeester en schepenen van de gemeente landbouw de mobiliteitsimpact wel gunstig beoordeelden. Deze kritiek kan niet worden bijgetreden door tussenkomende partij.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing geoordeeld dat het aantal transporten niet zal leiden tot een noemenswaardige toename van het verkeer op de Steenweg Baarle, doch dit is uiteraard niet de reden waarom het mobiliteitsaspect als problematisch werd beoordeeld.

De concrete weigeringsgrond aangaande de mobiliteitsimpact is evenwel de volgende: 'De uitbater heeft echter gekozen om de sheds ten zuiden van het bestaande bedrijf uit te breiden tot aan het bestaande dennenbos. Ten einde het bijkomende volume van mest te kunnen opvangen en te kunnen uitrijden over de velden, werd gekozen voor het plaatsen van een mestbassin en mestopvangzak op het aanpalende (linker) perceel. Voor een goede bereikbaarheid van deze opslag wordt een nieuwe oprit voorzien die aftakt vanuit de zuidelijk gelegen landbouwweg. Hiervoor wordt een weg aangelegd van 180m lang en 4 meter breed. Het bedrijf beschikt nu reeds over 3 opritten. De circulatie kan georganiseerd worden op het eigen perceel en de mestopslag kan bereikt worden zonder de bijkomende oprit aan te leggen.'

Niet het aantal extra transportbewegingen wordt in de bestreden beslissing geïnviseerd, maar wel de 4de oprit die in de stedenbouwkundige aanvraag wordt voorzien.

Deze motivatie is geenszins in strijd met adviezen van de Provinciale Milieuvergunningscommissie, De Vlaamse Minister van Omgeving, Natuur en Landbouw en het departement Ruimte Vlaanderen waar verzoekende partij naar verwijst'. Merk ten andere op dat deze niet werden verstrekt in het kader van de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag, maar in het kader van de milieuvergunningsaanvraag.

Bovendien was deze 4de oprit ook een doorn in het oog van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ravels, zoals blijkt uit de beslissing in eerste administratieve aanleg van 31 mei 2016:

...
Verzoekende partij maakt in zijn verzoekschrift geenszins aannemelijk dat het oordeel van verwerende partij aangaande de ontoelaatbaarheid van de 4de ontsluitingsweg (vanuit mobiliteitsoogpunt) kennelijk onredelijk is in het licht van de toetsing aan de goede ruimtelijke ordening. Dit was nochtans een decisieve weigeringsgrond.

Deze vaststelling volstaat in wezen reeds om het vernietigingsberoep van verzoekende partijen af te wijzen als ongegrond.

22. Een tweede grief van verzoekende partij betreft de beoordeling door verwerende partij van de schaal van het project.

...
In zijn verzoekschrift verwijst verzoekende partij naar de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ravels van 31 mei 2017 en naar een advies van het departement Ruimte Vlaanderen die beiden tot een andere conclusie komen.

Tussenkomende partij kan ter zake zeer kort zijn. Zoals supra reeds gesteld beschikt de deputatie als vergunningverlenende overheid in graad van administratief beroep over een discretionaire bevoegdheid.

Gelet op de devolutieve werking van het administratief beroep was verwerende partij geenszins gebonden door het oordeel van het college van burgemeester en schepenen in eerste aanleg.

Het advies van het departement Ruimte Vlaanderen kadert in de milieuvergunningsprocedure, die betrekking heeft op de exploitatie van de inrichting. Dit advies heeft geenszins betrekking op de stedenbouwkundige procedure.

In elk geval wordt door verzoekende partij niet aangetoond dat het oordeel van verwerende partij aangaande de schaal van het project kennelijk onredelijk is.

23. Een derde grief van verzoekende partij betreft de beoordeling van de hinderaspecten van de aanvraag door verwerende partij.

Naar mening van verzoekende partij zou verwerende partij ten onrechte geoordeeld hebben dat de hinder (vnl. geur), die het project zal veroorzaken onaanvaardbaar is. Meer zelf, verzoekende partij betoogt dat verwerende partij de geur- en geluidshinder helemaal niet in overweging diende te nemen bij haar beoordeling van de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening, nu deze aspecten betrekking zouden hebben op de milieuvergunningsprocedure en niet op de stedenbouwkundige vergunningsprocedure. Met andere woorden, verwerende partij zou beweerdelijk té ver gegaan zijn in haar beoordeling overeenkomstig artikel 4.3.1, §2 VCRO.

Deze visie wordt manifest betwist door tussenkomende partij. Bij de toetsing van het project aan de goede ruimtelijke ordening dient de vergunningverlenende overheid wel degelijk rekening te houden met hinderaspecten geur en geluid.

Dit werd ten andere al meermaals bevestigd in de rechtspraak van uw Raad.

Meer zelf, indien verwerende partij in casu de geurhinder niet in overweging zou genomen hebben bij de toetsing van de aanvraag aan de goede ruimtelijke ordening, dan zou zij onmiskenbaar in strijd met artikel 4.3.1, §2 VCRO gehandeld hebben.

In zijn verzoekschrift verwijst verzoekende partij naar een advies van het departement Ruimte Vlaanderen en naar een besluit van de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw (dd. 25 november 2016) en naar een MER-screeningsnota. Dit advies en de besluit kaderen echter in de milieuvergunningsprocedure en niet in de stedenbouwkundige procedure. Bovendien wordt de inhoud van dit advies en het besluit betwist door tussenkomende partij, die in dat licht ook een vernietigingsprocedure instelt tegen de verleende milieuvergunning van 16 oktober 2017.

Dat de hinder in het licht van artikel 4.3.1, §2 VCRO problematisch was, werd reeds erkend in het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de Ravels van 31 mei 2016:

...

In de bestreden beslissing kwam verwerende partij terecht tot dezelfde conclusie:

...

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat dit oordeel van verwerende partij kennelijk onredelijk is.

24. Een vierde grief van verzoekende partij heeft betrekking op de beoordeling van de gezondheid en veiligheid.

Opnieuw verwijst verzoekende partij louter naar stukken uit de milieuvergunningsprocedure. Deze stukken (adviezen en beslissingen) kaderen niet in de stedenbouwkundige procedure.

Tussenkomende partij wenst te benadrukken dat verwerende partij de aspecten gezondheid en veiligheid als voorwaardelijk heeft beoordeeld. Op genuanceerde wijze wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

'Een nerts is een exoot die perfect kan overleven in de natuur in Vlaanderen. Ontsnappings van dieren zijn altijd mogelijk. Het bedrijf neemt inderdaad een aantal maatregelen om dit te voorkomen, zoals het voorzien van een elektrische afsluiting en de aanwezigheid van honden op het terrein. Maar anderzijds heeft een verdubbeling van de capaciteit en de vergroting van het terrein van de site een verhoging van het risico op ontsnapping als gevolg.

Omdat het dier een grote kans heeft te overleven in onze natuur, bedreigt een ontsnapping de biodiversiteit.'

Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat deze beschouwing kennelijk onredelijk is.

...

A.2. Tweede onderdeel

...

27. De geviseerde paragraaf uit de bestreden beslissing is geenszins een decisief weigeringsargument, doch betreft slechts een overtuigende motivering.

De doorslaggevende weigeringsargumenten betreffen de strijdigheid met goede ruimtelijke ordening, meer bepaald de mobiliteitsimpact en de hinderaspecten (geur en geluid).

Met de bewuste paragraaf wenste de vergunningverlenende overheid louter duidelijk te stellen dat de praktijk van het kweken van pelsdieren de facto niet meer van deze tijd is. In dat licht wordt verwezen naar de situatie in de omliggende gewesten en landen en naar het ophanden zijnde verbod in het Vlaamse Gewest.

28. Het is overigens vaste rechtspraak van uw Raad dat, indien een beslissing op verschillende motieven steunt, elk van die motieven onwettig moeten zijn om een nietigverklaring bij gebrek aan deugdelijke motivering te verantwoorden.

In casu blijkt alvast dat de bestreden beslissing gesteund is op meerdere wettige weigeringsmotieven (mobiliteitsimpact, schaal en hinderaspecten).

...

De verzoekende partij dupliceert:

" ...

1.2. De eerste tussenkomende partij werpt in haar schriftelijke uiteenzetting, aangaande het eerste middelonderdeel, in eerste instantie op dat het feit dat de verzoekende partij, 'door het louter aanhalen van enkele tegengestelde visies van adviesinstanties en/of andere vergunningverlenende overheden, niet aantoont dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft gehandeld'.

Punt is dat het in casu niet louter gaat over 'enkele' tegengestelde visies (tussen deze van de verwerende partij enerzijds en deze van 'enkele' andere overheidsinstanties anderzijds)• niet alleen spreekt de verwerende partij zichzelf herhaald tegen (in haar dubbele hoedanigheid van bevoegde overheid zowel voor de verlening van de stedenbouwkundige vergunning (in beroep) als van de milieuvergunning (in eerste aanleg)), maar bovendien wordt het standpunt van de verwerende partij herhaald tegengesproken door tal van adviesverlenende instanties (c.q. het Departement Ruimte Vlaanderen) én zelfs door de Vlaamse Minister van Omgeving.

En het is nét uit de inhoud van de in het inleidend verzoekschrift geciteerde (met de bestreden beslissing) tegenstrijdige standpunten van adviesverlenende instanties resp. vergunningverlenende overheden (c.q. de verwerende partij zélf in haar hoedanigheid van milieuvergunningverlenende overheid in eerste aanleg), dat blijkt dat de in de bestreden beslissing opgenomen motieven voor de weigering aan de verzoekende partij van de stedenbouwkundige vergunning helemaal niet draagkrachtig zijn, want feite!' k onaanvaardbaar, onjuist én zelfs contradictoir.

De redengeving van de bestreden beslissing is, precies omwille van het feit dat ze steunt op een feitelijk en juridisch verkeerde beoordeling van de situatie, niet afdoende, en bijgevolg getuigt de verwerende partij ook van een onzorgvuldige besluitvorming.

En nèt daarom — gezien deze duidelijke, zelfs voor een leek vaststelbare gegevens — valt niet in redelijkheid te begrijpen dat toch tot een weigering van de stedenbouwkundige vergunning (aan verzoekende partij) werd besloten.

Vervolgens zet de eerste tussenkomende partij uiteen dat de VCRO en het Milieuvergunningsdecreet èlk een eigen finaliteit hebben 'en dus' dat de verzoekende partij niet zomaar kan verwijzen 'naar standpunten ingenomen door adviesinstanties of vergunningverlenende overheden naar aanleiding van de milieuvergunningsaanvraag voor de exploitatie van de nertsenhoudery'.

De tweede tussenkomende partij beperkt zich in dat verband tot de stelling dat de Deputatie over een discretionaire bevoegdheid beschikt en dat de adviezen verleend tijdens de milieuvergunningsprocedure geen uitstaans hebben met de stedenbouwkundige procedure...

Het spreekt voor zich dat de verzoekende partij wel degelijk kan verwijzen naar de (van de bestreden beslissing afwijkende standpunten ingenomen door de diverse instanties in de) milieuvergunningsprocedure, om de eenvoudige reden dat de 'hinderaspecten', 'gezondheid' en 'veiligheid' nèt aspecten zijn die uitvoerig zijn onderzocht naar aanleiding van de (parallele) milieuvergunningsprocedure en die te dien gelegenheid als gunstig werden geëvalueerd (zie stuk 17). Daar is die laatste procedure ook bij uitstek voor bedoeld!

En dat laatste is ook nét de reden waarom bij een beoordeling van de overeenstemming van de aangevraagde stedenbouwkundige vergunning met de 'goede ruimtelijke ordening' (in de zin van artikel 4 3 1, §1, 1° VCRO), slechts een beoordeling 'in het algemeen' (zie libellering artikel 4 3 1, §2, 1° VCRO) aan de orde is van onder meer de milieutechnische 'hinderaspecten', 'gezondheid en 'veiligheid', die immers, zoals gezegd, uitgebreid en detail dienen te worden beoordeeld in het kader van de milieuvergunningsaanvraag!

De eerste tussenkomende partij bevestigt nota bene het standpunt van de verzoekende partij in haar beslissing van 31 mei 2016 (zie stuk 12):

"5. De gevraagde uitbreiding zou mogelijk een toename van enkele hinderlijke aspecten mee kunnen brengen. Het indijken van deze hinderlijke aspecten kunnen in het kader van milieuvergunningverlening behandeld worden. De procedure m.b.t. de milieuvergunning lijkt dan ook het meest gepast om een inschatting van de hinderlijkheid te maken en om randvoorwaarden hieromtrent op te leggen."

Vervolgens voert diezelfde tussenkomende partij aan dat zij in haar beslissing van 31 mei 2016 inzake het 'mobiliteitsaspect' stelde dat 'het bijkomend ontsluitingspunt vanuit mobiliteitsstandpunt niet te verantwoorden is', waarmee zij insinueert dat ook de gemeente Ravens het mobiliteitsaspect ongunstig beoordeelde.

Niets is minder waar.

De tussenkomende partij citeert haar eigen beslissing van 31 mei 2016, wat betreft de beoordeling van het 'mobiliteitsaspect', (bewust) zéér onvolledig.

In het gedingleidend verzoekschrift werd de motivering van de gemeente Ravels aangaande het 'mobiliteitsaspect' volledig geciteerd, en daaruit blijkt wel degelijk een gunstige beoordeling van het 'mobiliteitsaspect' in zijn geheel (gelet op de ontsluiting van de inrichting via 'een gemeentelijke weg met zand- of steenslagaanleg, namelijk 'Hondseinde' en vervolgens via de Steenweg Baarle). Enkel wat betreft het bijkomend ontsluitingspunt werd een opmerking geformuleerd door de gemeente Ravels.

Gelet op dit laatste voert de eerste tussenkomende partij dan ook tevergeefs aan dat de verzoekende partij, door de beslissing van de gemeente Ravels dd 31 mei 2016 te citeren wat betreft het 'mobiliteitsaspect', zich zou aansluiten bij het (volgens de tussenkomende partij 'ongunstig') advies van de gemeente Ravels voor wat betreft het 'mobiliteitsaspect'.

Hiervoor werd reeds aangetoond dat de gemeente Ravels het 'mobiliteitsaspect' in zijn geheel als gunstig heeft beoordeeld (gelet op de ontsluiting van de inrichting via 'een gemeentelijke weg met zand-of steenslagaanleg, namelijk 'Hondseinde' en vervolgens via de Steenweg Baarle).

In tegenstelling tot hetgeen de tweede tussenkomende partij stelt, kunnen eventuele bezwaren nopens een bijkomende ontsluitingsweg in casu bezwaarlijk als een decisieve weigeringsgrond beschouwd worden voor voorliggende aanvraag die méér omvat dan enkel en alleen de aanleg van een nieuwe ontsluitingsweg, met name plaatsing bijkomende sheds, plaatsing mestopslag, en niet in het minst geleet op voornoemde gunstige beoordeling van het 'mobiliteitsaspect'.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is gegrond.

...

2.2. Beide tussenkomende partijen voeren - wat het tweede middelonderdeel betreft - aan dat de verzoekende partij wil laten uitschijnen in haar verzoekschrift dat 'eventuele toekomstige regelgevende initiatieven nopens een moratorium op het kweken van pelsdieren' als een 'decisief motief voor de weigering van de stedenbouwkundige vergunning werd aangewend, terwijl dit volgens de tussenkomende partij slechts een 'bijkomend element' zou zijn.

Dat de verwijzing naar 'de wijziging van het beleid over het kweken van pelsdieren' een louter aanvullend/overtollig motief zou zijn, blijkt alvast niet uit de (libellerings van de) bestreden beslissing, die als volgt luidt:

'Conclusie:

Er moet rekening gehouden worden met de wijziging van het beleid over het kweken van pelsdieren In België heeft reeds het Waalse gewest en het Brusselse Gewest beslist de productie op hun grondgebied te verbieden Ook Nederland heeft beslist de productie vanaf 2024 te verbieden In toepassing van art 1 14 van VCRO dient gesteld dat het huidige beleid over het beheer van de ruimte de behoeften van de toekomstige generaties niet in het gedrang mag brengen ()'

Wat duidelijk is behoeft geen verdere uitleg.

Vervolgens haalt de eerste tussenkomende partij aan dat 'artikel 4 3 1, §2, 2° VCRO voorziet dat ook beleidsmatig gewenste ontwikkelingen m.b.t. de aandachtspunten vermeld in art 4 3 1, §2, 1° VCRO in rekening kunnen worden gebracht'.

De bestreden beslissing bevat, alwaar wordt ingegaan op 'de wijziging van het beleid over het kweken van pelsdieren' (zie p 9 onderaan bestreden beslissing), alvast geen verwijzing

naar artikel 43 1, §2, 1° en 2° VCRO, zodat de tussenkomende partij er nu ook niet nuttig kan naar verwijzen (zie Raad van State nr. 150.906 dd. 3 november 2005 — zie stuk 24).

Bovendien heeft ook de Raad van State, in de parallelle milieuvergunningsprocedure, klaar en duidelijk het volgende geoordeeld (zie stuk 23) (eigen vetdruk):

'De vergunning voor de uitbreiding van de nertsenkwekerij werd geweigerd op grond van een beleidsvoornemen dat de Vlaamse minister, bevoegd voor dierenwelzijn, heeft uitgedrukt in zijn beleidsnota Een milieuvergunningsaanvraag mag niet worden getoetst aan een beleidsvoornemen dat geen normatieve kracht heeft. Het bestreden besluit steunt derhalve op een in rechte niet aanvaardbaar motief. Het enige middel is gegrond.'

Ook de verwijzing ten slotte door de eerste tussenkomende partij naar artikel 1.1.4. VCRO is zinledig, aangezien niet valt in te zien op welke manier er door de stedenbouwkundige vergunningverlening negatieve gevolgen zouden kunnen zijn voor het leefmilieu.

Wel integendeel overwoog de Vlaamse Minister van Omgeving uitdrukkelijk 'dat de hinder en de effecten voor mens en milieu en de risico's voor de externe veiligheid, veroorzaakt door de aangevraagde inrichting, mits naleving van de milieuvergunningsvoorwaarden tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt (zie stuk 17).

En nog minder valt in te zien, zoals de eerste tussenkomende partij meent, op welke manier de stedenbouwkundige vergunningverlening negatieve 'culturele' en/of 'sociale' gevolgen zou ressorteren, minstens wordt dit geenszins aannemelijk/concreet gemaakt in de bestreden beslissing.

...

De tweede tussenkomende partij zet nog het volgende uiteen in haar laatste schriftelijke uiteenzetting:

“ ...

A.1. Eerste onderdeel...

Het komt aan de vergunningverlenende overheid toe om een concreet onderzoek te voeren naar elk van de relevante aspecten in het kader van de toets van de aanvraag aan de goede ruimtelijke ordening. Thans dient geconstateerd te worden dat verwerende partij zich nauwgezet van deze taak gekweten heeft.

6. *Het feit dat de bestreden beslissing afwijkt van enkele adviezen, maakt de bestreden beslissing geenszins onwettig.*

De vergunningverlenende overheid beschikt bij de toetsing van een stedenbouwkundige aanvraag aan de goede ruimtelijke ordening over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid. Zij is daarbij niet gebonden door de verstrekte adviezen.

Bovendien moet opgemerkt worden dat, waar de bestreden beslissing afwijkt van verstrekte adviezen, een en ander zorgvuldig werd gemotiveerd.

7. *Tweede tussenkomende partij stelt voorts vast dat verzoekende partij er niet voor terugdeinst om constant te verwijzen naar adviezen uit de milieuvergunningsprocedure alsof deze werden ingewonnen in het kader van voorliggende stedenbouwkundige procedure.*

Tweede tussenkomende partij wenst erop te wijzen dat hij een beroep tot nietigverklaring heeft ingesteld bij de Raad van State tegen de verleende milieuvergunning van 16 oktober 2017. Deze zaak is gekend onder het rolnummer G/A 224.160 / VII — 40163. In deze (hangende) procedure wordt tevens de inhoud van enkele van deze adviezen in vraag gesteld.

Het komt niet aan uw Raad toe om adviezen en besluiten, die werden verstrekt/afgeleverd in het kader van een milieuvergunningsprocedure te toetsen op hun wettigheid. De milieuvergunning maakt immers niet het voorwerp uit van voorliggende procedure.

Bijgevolg kunnen deze (milieu-gerelateerde) adviezen en de milieuvergunning van 16 oktober 2017 niet zonder meer betrokken worden in onderhavige procedure, die betrekking heeft op de weigering van een stedenbouwkundige vergunning.

8. *Voor de volledigheid wenst tweede tussenkomende partij de aandacht nog te vestigen op het aspect mobiliteitsimpact.*

In zijn toelichtende nota stelt verzoekende partij nogal laconiek:

...

Middels dit betoog geeft verzoekende partij dus aan dat de nieuwe ontsluitingsweg een bijkomstigheid zou betreffen, die geen aanleiding zou kunnen geven tot een weigering van de gevraagde vergunning.

Dit is niet ernstig. De betreffende ontsluitingsweg maakt wel degelijk een wezenlijk deel uit van de aanvraag. Deze toegangsweg heeft een lengte van 180 meter en een breedte van 4 meter(!). Er kan te dezen in elk geval niet gewaagd worden van een bijkomstigheid.

De loutere vaststelling dat de stedenbouwkundige aanvraag ook betrekking heeft op de bouw/aanleg van andere constructies dan de ontsluitingsweg, betekent geenszins dat de vergunning niet zou kunnen geweigerd worden omwille van het feit dat de ontsluitingsweg in strijd is met de goede ruimtelijke ordening.

De bijkomende weg wordt ten andere aangevraagd om de nieuwe sheds te ontsluiten.

Terecht heeft verwerende partij dan ook geoordeeld dat de aanvraag in strijd is met de goede ruimtelijke ordening voor wat betreft het aspect 'mobiliteitsimpact'.

9. *Het eerste middelonderdeel is ongegrond.*

A.2. Tweede onderdeel

...

11. *Tweede tussenkomende partij herneemt integraal haar standpunt zoals uiteengezet in haar schriftelijke uiteenzetting van 29 januari 2018.*

12. *Voor de volledigheid dient nog een uitdrukkelijke gewezen te worden op de vaste rechtspraak van uw Raad ter zake. Zo oordeelde uw Raad in het arrest van 13 juni 2012 met nr. A/2012/0245:*

'Indien een weigeringsbeslissing op verschillende motieven steunt die elk op zich die beslissing kunnen verantwoorden, moeten zij alle onwettig zijn om een nietigverklaring bij gebrek aan deugdelijke motivering te verantwoorden.

De kritiek van de verzoekende partij onder het tweede middel kan, zelf indien ze gegrond wordt bevonden, niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Kritiek op overvloedige motieven kan niet tot de onwettigheid van het bestreden besluit leiden.'

Uit deze rechtspraak volgt mutatis mutandis dat, zelf al zou de kritiek van verzoekende partij op het motief inzake de beleidsintentie gegrond zijn, zulks niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, aangezien de weigering tot verlening van de stedenbouwkundige vergunning gesteund is op meerdere gewettigde motieven. Met name motieven aangaande een strijdigheid met de goede ruimtelijke ordening, meer bepaald wat betreft de mobiliteitsimpact, de schaal en hinderaspecten (zie eerste middelonderdeel).

...

Beoordeling door de Raad

1.

Het enig middel bevat twee onderdelen.

In het eerste onderdeel stelt de verzoekende partij in essentie dat bij de beoordeling van de overeenstemming van een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning met de goede ruimtelijke ordening enkel een beoordeling “in het algemeen” aan de orde is van de milieutechnische aspecten en dat de beoordeling door de verwerende partij in de bestreden beslissing te ver gaat. Daarnaast stelt de verzoekende partij de beoordeling door de verwerende partij van de aspecten ‘mobiliteit’, ‘schaal’, ‘hinder’ en ‘gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid’ tegenover de beoordeling van deze aspecten door andere instanties dan de verwerende partij.

In het tweede onderdeel betwist de verzoekende partij het motief in de bestreden beslissing dat er rekening moet worden gehouden met de wijziging van het beleid over het kweken van pelsdieren.

2.

Het behoort tot de taak en de bevoegdheid van het vergunningverlenende bestuursorgaan om overeenkomstig artikel 4.3.1, § 1, eerste lid, 1°, b en § 2, eerste lid, 1° en 2° VCRO op concrete wijze te onderzoeken of een aanvraag beantwoordt aan de eisen van een goede ruimtelijke ordening, waarbij het vergunningverlenende bestuursorgaan rekening dient te houden met de in de omgeving bestaande toestand.

Overeenkomstig artikel 4.3.1, § 1, eerste lid, d VCRO dient de vergunningverlenende overheid de vergunning te weigeren indien het aangevraagde strijdig is met een goede ruimtelijke ordening.

De Raad kan zijn beoordeling van de eisen van de goede ruimtelijke ordening niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. Hij kan in de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidscontrole enkel nagaan of de vergunningverlenende overheid de haar ter zake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.

De verwerende partij komt in de bestreden beslissing tot de conclusie dat de betrokken aanvraag niet in overeenstemming is met de goede ruimtelijke ordening op grond van een ongunstige beoordeling van meerdere aspecten. Zowel de mobiliteitsimpact, de schaal als de hinderaspecten worden in de bestreden beslissing als “niet OK” beoordeeld; het aspect “gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid” als “voorwaardelijk”.

Bij de beoordeling van de mobiliteitsimpact overweegt de verwerende partij weliswaar dat het aangevraagde niet zal leiden tot een noemenswaardige toename van het verkeer over de Steenweg Baarle, doch de aanleg van een nieuwe oprit van 180 meter lang en 4 meter breed wordt niet in overeenstemming geacht met de goede ruimtelijke ordening. De overwegingen in de bestreden beslissing dienaangaande komen naar voor als een decisief weigeringsmotief.

Het weigeringsmotief heeft betrekking op de aanleg van een bijkomende constructie op het terrein en kan niet beschouwd worden als één van de door de verzoekende partij bedoelde “milieutechnische” aspecten.

Het betoog van de verzoekende partij onder het enig middel bevat geen enkele argumentatie met betrekking tot het voormeld weigeringsmotief. Het weigeringsmotief wordt op geen enkele wijze bekritiseerd, noch wordt aangevoerd, laat staan aangetoond, dat dit weigeringsmotief niet zou volstaan om de bestreden beslissing te dragen. Integendeel verwijst de verzoekende partij zelf (“in

eigen vetdruk”) naar een gelijkaardig weigeringsmotief in de beslissing over de aanvraag in eerste administratieve aanleg.

Het niet bekritisieren van een decisief weigeringsmotief heeft tot gevolg dat de kritiek van de verzoekende partij op de overige motieven van de bestreden beslissing, zelfs al zou die kritiek gegrond zijn, niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden. Die kritiek laat immers een draagkrachtig weigeringsmotief overeind.

Het enig middel wordt verworpen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ravels is ontvankelijk.
2. Het verzoek tot tussenkomst van de heer Maarten MAJOIE is ontvankelijk.
3. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
4. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.
5. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro per tussenkomende partij, ten laste van de tussenkomende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 2 oktober 2018 door de vierde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vierde kamer,

Chana GIELEN

Nathalie DE CLERCQ